

Michael Ve Tozlu Mektuplar 3

– Gizli Özne · 20 Şubat 2011

Uzun bir yolculuktan geldim...
Çok uzaklardan geldim...
Belkide hiç gitmediğin bir yerden...
Sözcüklerin vicdanı kanatacak kadar yaralı ,
Tebessümlerin dokunuşu ürpertecek kadar masum , ama sızılı mı sızılı ...
Nefesi dinamitlenmiş , yazgısına küsmüş bir şehir yok ki lügatında senin...
Nerden bileceksin sensizliğin yakıcı kentlerini....
Sen hiç sensiz kalmadın ki...

Kalemimdeki mürekkep biriktikçe kusmak istiyor ...
Bense kusamamaktan yorgun , rüyamdaki leyleklerle konuşuyorum ...
Birkaç minik dilekcik fısıldıyorum onlara seni anlatarak...
Gönül rahatlatıcı avuntuların ortasında durmuş baş ağrılarım bir aspirin ol
istiyorum...
Tanrı bana sırtını çevirmiş olmalı...
Dileklerim perişan bir reddedilişin kursağında gömülü...
Seninle başlayan hiç bir dua koşmadı ruhumdaki vadide yalın ayak...
Senle başlarken bu yoklukta , sen bir türlü var olmadın dokunabileceğim kadar
uzağımda...

Hayatın bittiği yerdeyim bu yüzden...
Ve hayatın bittiği yerden seyrediyorum varla yok arası eflatun gölgeni...
Hayatın bittiği yerde nasıl durulur bilmiyorum...
Sen söyle Michael ,hayatın bittiği yerde nasıl durmalıyım ?
Gururlu mu ?
Cesaretsiz mi?
Yeniden doğacak gibi hırslı mı?
Öfkeli mi?
Söyle nasıl durmalıyım ?
Ve durulacaksa göz kapağını kırpmadan ,
İlk ne söylenir bilmiyorum...

Hiçbir şey bilmiyorum Michael (!!!)
Eksik kalan harflerim; şevkatten uzak , yıllar boyunca yaralı , ve kimsesiz ,

sahipsiz bir tren istasyonunun ortasında duruyor...
Bir benzin istasyonunun sabah dört yalnızlığıym diyordu şair...
Ah yok olmaların içinde sinsi bir zehirle kanımda dolaşıyorsun tıpkı o şair gibi...
Tıpkı o şair gibi...
Acıyı bağırma sapladığın yetmedi mi Michael?
Daha ne istiyorsun benden?
Nefretin ve sevginin ötesinde,
Anlamsızlığın ortasında,
Kalem uçlarına paslı iğnelerle dikilmiş, yorgun suretimle uzak yollara düştüm bak ,
sen dolu sebeplerle...
Su birikintilerinin çamurlu taraflarında aksediyor,
sende hiç oluşumu seyrediyorum...
Hiçlikle özdeşleşiyorum...
Sonsuzlukta yankı bulup sana kesişiyorum Michael...
Hiçliğimle her defasında yine sana geliyorum...
Ruhumun boş aksı , bu suç mahallinde unutulmuş sana tutuklu umudu nasıl dile
getirecek bilmiyorum...
Hangi kürekle , hangi toprağa gömmeliyim hiçliğin ortasında yetişen onca seni
bilmiyorum...
Onca senle nasıl başa çıkacağım bu takatsizlikle bilmiyorum...
Hiçbir şey bilmiyorum Michael (!!!)

Tüm hayatım senle başladı sanki...
İnanamıyorum Michael...
Nasıl bir hafıza ve nasıl büyük kayıplarım var benim...
Senle doğdum senle öldüm ve sensizlik mahşerinde ,
zebanilerin ateşiyle çilemi dolduruyorum...
Nasıldım senden önce...?
Neydi gözlerimin rengi tanımazken seni?
Nasıl ağlanırdı?
Kan kırmızısı mendillere sızmış kanlı gözyaşlarım nasıl kururdu..?
Beşinci kattan otobana fırlattığım bir uçan balon musun sen?
Kimsin sen Michael...
Kaç asır dolandın çöllerde de fethettin kalbimi baştan başa bir ülke gibi...
(Mecnun gibi...)

.....

İstiklal'de tek başına yürüyorum...
Uzun ve derin kulaçlar atarak ...
Histeri nöbetlerimi insanlara bulaştırarak yürüyorum...
Turuncu ajandam yok artık , aklıma gelen irili ufaklı sence tümceleri ,
tükürürcesine fırlatıp atıyorum kaldırımlara ...
Yürüyorum...
Yürüdükçe ; iri , güçlü , kimyasal yalanlar ,
dökülüyor ayaklarımın değdiği her yere...
Kimyasal bir çözeltiliyle yakıyorum her şeyi...
Hikayelerim dudaklarımdan boşluğa dökülüyor...
Acımasız sorularımın altından telaşlı cevaplar fırlıyor...
Titriyorum yok oluşunla...
Ucu kırılıyor her kalemin...
Cayır cayır yanıyor tozlu bir mektup tam da postalanmaya karar vermişken ben...
Yine yankı oluyor yazdığım kelimeler tam da sana kavuşmaya hazırlanırken...

.....

Michael ...
Tamamlandıkça eksik kalıyorsun...
Yokluğun ; sonum oldu bilmiyorsun....

düş sokağı